

[Boligministeren.]

tige, at man siger, at her vil man ikke bøje sig, og her må man vel skønne, at socialdemokratiet dengang anså det for muligt og forsvarligt at gå ind for udstykning af ejerlejligheder også i den ældre boligmasse.

Med hensyn til spørgsmålet om fremskaffelse af erstatningsboliger for udsanerede og det forslag, som ligger her, som går ud på at forhøje kvotaen med 1.000, vil jeg gerne sige, at det er klart, at hvis man sammenligner en sanering af ca. 3.000-4.000 lejligheder om året med de 1.000, bliver der en manko. Men jeg tror ikke, en sådan umiddelbar sammenligning er rimelig. For det første er det mit skøn på baggrund af, hvad der foreligger af sager, og på baggrund af vurderingen af den hidtidige saneringsaktivitet og de muligheder, der ligger fremover, at man først efter nogle års forløb kan komme op på de 3.000-4.000, som jeg vil betragte som idealet som et gennemsnit for den kommende 10 års periode, sådan at forstå, at man formentlig i de første 5 år næppe kommer så højt op; til gengæld håber jeg, at man i den sidste del af 10 års perioden kan komme højere op, så man kan holde gennemsnittet.

Dernæst er det jo ikke blot et spørgsmål om de 1.000, for også på anden måde søger man jo at skaffe genhusningsmuligheder. Må jeg i den forbindelse minde om, at kvotaen for rentesikret plejehjemsbyggeri i år er forøget fra ca. 1.000 til ca. 2.500, og af lovforslaget fremgår jo også, at tallene vil være højere, end de har været i den hidtidige lovgivning. Her ligger altså en væsentlig forøgelse. Plejehjemspladser frigør boliger, men plejehjemspladser må ofte stilles til rådighed for mennesker, som kommer fra saneringskvarterer. Også dette må altså tages i betragtning.

Men i det hele taget må vel disse spørgsmål om omfanget af det byggeri, som det offentlige skal støtte, ses i sammenhæng med den almindelige udvikling på boligområdet; der må også tages det fornødne hensyn til de finansielle virkninger, til virkningerne på obligationsmarkedet og også til forholdet til det private byggeri. Det er ikke altid givet, at man ved at favorisere et bestemt byggeri eller en bestemt gruppe er i stand til at forøge den samlede produktion meget stærkt. Der er i hvert fald fra private byg-

herrers side ofte gjort den betragtning gældende, at de begunstigelser, som det sociale byggeri nyder, er af en sådan karakter, at det private byggeri ikke er i stand til at hævde sig i konkurrencen, hvorfor det private byggeri måske ikke får det omfang, som det ellers ville have fået. Der er altså en vis sammenhæng i tingene.

Men som sagt, der sker altså en forøgelse fra 12.000 til 13.000, og dertil kommer forøgelsen på ca. 1.000-1.500 i plejehjemssektoren. Det vil sige, at hvis vi ser på antallet af rentesikrede boliger plus plejehjemspladser, er der inden for et år truffet beslutninger om en forøgelse fra 13.000 til godt 15.000. Disse to ting taget i sammenhæng må, synes jeg, alt taget i betragtning, siges at være en ikke uvæsentlig forøgelse blot på et enkelt år.

Hr. Kristen Østergaard mente, at kommunalbestyrelserne havde for lidt indflydelse i moderniseringsnævnene. Må jeg dertil sige, at kommunalbestyrelserne skal jo efter indstilling fra grundejerforeningerne udpege de fire af repræsentanterne i nævnene. Men dette spørgsmål finder jeg at der kan være grund til at se nærmere på i udvalget, og jeg vil gerne give tilsagn om at overveje, hvordan man på en måde, som tilgodeser selve det hensyn, at der skal skabes et balanceret samarbejde mellem lejer og ejer, samtidig måske også kan give kommunerne en bedre placering.

Til fru Else-Merete Ross skal jeg sige, at de spørgsmål, hun rejste — det drejede sig bl. a. om gårdrydning — vil jeg også mene er spørgsmål, vi kan se nærmere på i udvalget. Jeg vil dog gøre den tilføjelse, at en husleje-forhøjelse svarende til 10 pct. af udgiften jo ikke giver meget mere end renten plus en beskednen afskrivning, men det er ikke meningen, at der skal tjenes på gårdrydning.

Med hensyn til det andet spørgsmål, fru Else-Merete Ross stillede direkte, og som drejede sig om de private plejehjem, forholder det sig jo på den måde, at bevilling af statsgaranti til privatejede plejehjem agtes begrænset til de tilfælde, hvor det kan anbefales af de amtsudvalg, der nedsættes i henhold til omsorgslovens § 15.

Jeg forstod nærmest fru Else-Merete Ross' spørgsmål på den måde, at hun sagde: hvad gør man så de steder, hvor man